

Hồi 5

Dược Vương Thần Y

Cuộc hành trình tìm Dược Vương Thần Y không phải là dễ dàng, đó là điều mà Đoàn Trung Ngọc rất hiểu, nhưng tin tưởng vào Ngọc Diện Thư Sinh nên chàng bằng lòng ra đi.

Hôm nay, khi mặt trời gần tới đỉnh đầu, cả hai ghé vào một lữ quán nghỉ ngơi và dùng bữa ăn trưa.

Nhìn Ngọc Diện Thư Sinh và Đoàn Trung Ngọc, ai cũng thấy quả là hai chàng trai tuấn tú rất dễ mến, đang trò chuyện rất tâm đầu ý hợp.

Khách võ lâm trong lữ quán này cũng rất đông, nhưng nơi bàn phía bên, lại có một cô gái nhan sắc tuyệt vời, mặc võ phục, ắt hẳn cô ta cũng là người võ lâm.

Trên khuôn mặt trái xoan, điểm tô thật công phu của tạo hóa, với mũi thẳng dọc dừa, môi miệng như hoa hàm tiếu hồng hồng của tuổi thanh xuân, đôi mày ngài sắc nét trên đôi mắt long lanh nhưng có vẻ rất kiêu hãnh.

Từ lúc cô gái này vào, bao chàng trai từ trong phòng cứ liếc nhìn cô ta mãi. Song cô gái, ngoài mấy lời gọi thức ăn, không nói thêm lời nào.

Ngay cả Ngọc Diện Thư Sinh và Đoàn Trung Ngọc cũng phải quay nhìn và cũng khen thầm.

Tuy nhiên, Trung Ngọc cũng nhận thấy Ngọc Diện Thư Sinh thỉnh thoảng liếc nhìn cô ta rồi mỉm cười một mình.

Còn Trung Ngọc cứ nhìn nụ cười của Ngọc Diện Thư Sinh lại cảm thấy lâng lâng và ngây người ra sững sờ.

- Đoàn huynh à! Có giai nhân tuyệt sắc ngồi kia kia, sao huynh không ngắm, mà cứ nhìn đê chăm chăm như vậy thế?

Trung Ngọc cười đáp:

- Hoa hồng kia có gai đấy, huynh không dám đâu.

Vừa lúc đó có bốn hán tử bước đến bàn cô gái.

Một tên cười hề hề, nói:

- Cô nương ngồi ăn một mình sao?

Cô gái không buồn nhìn và không trả lời câu hỏi của gã hán tử.

Gã ấy vẫn không buông tha và lại nói tiếp:

- Bọn tại hạ là Vân Nam Tú Kiệt rất thích làm quen với các cô gái đẹp như cô nương. Hay là ta ngồi chung bàn với nhau nhé.

Vừa dứt lời, hán liền kéo chiếc ghế ngồi kế bên cô gái.

Nhưng đúng lúc đó, bên tay người đẹp vung lên, tức thì hai tiếng "bốp, bốp" khô khan, làm cho gã hán tử bật ngửa ra sau, hai má còn in dấu tay kiêu nữ.

Cô gái gằn giọng:

- Hãy cút đi! Nếu không đừng trách bản cô nương.

Tên này bật dậy hét lớn:

- Được lắm, xem đây!

Tức thì, hán vung quyền đánh thẳng vào giữa mặt cô gái, trong lúc cô ta vẫn đang ngồi.

Nhưng tay quyền của hán chưa đến mặt cô gái, thì hán bỗng hét lớn:

- Ái cha!

Thân hình hán lại một lần nữa ngã trên nền nhà và đang lăn lộn. Chỉ vì khi hán vung quyền thì cô gái nhanh như chớp, cầm đôi đũa ăn, thuận tay đâm vào huyết Cựch Tuyền ở bên nách của hán làm hán tê ngã đau đớn rên la.

Lập tức, ba tên trong bọn ủa lại tấn công cô gái ngay.

Một tên vung song chỉ với chiêu Song Chỉ Đaoat Nhãn ác hiểm, phóng vào đôi mắt tròn của cô gái.

Hai tên còn lại, cùng lúc vung quyền đánh vào hai bên mang tai của cô gái.

Thật là lối hợp chiêu nguy hiểm. Nhiều thực khách la lên hoảng hốt.

Ngay cả Trung Ngọc cũng vụt đứng lên định công tới can thiệp nhưng lúc đó, chàng cảm thấy chéo áo có ai ghì lại.

Trung Ngọc quay lại, thấy Ngọc Diện Thư Sinh nhìn chàng mỉm cười lắc đầu, tay cầm quạt phe phẩy.

Còn phía bàn kia, trước lối liền thủ xuất chiêu của ba tên trong Vân Nam Tứ Kiệt, cô gái không nao núng, lập tức ngựa đầu ra phía sau rồi nghiêng qua một bên, một tay cầm tô mì vụt nhanh vào mặt tên phía trước. Hấn và tô mì bật ngựa trên nền nhà. Còn tay kia cô gái chụp cái mâm đỡ quyền và gạt cái mâm vào cổ tay tên ấy như lưỡi đao chém vào, gây nên mấy tiếng “bộp, bộp” tức thì cổ tay của gã này bị gãy ngay.

Tên thứ ba bên phải, do đường quyền quá mạnh đánh hụt mục tiêu, chỉ lướt vụt qua mặt cô gái nhưng nàng ta nhanh như chớp xuất chiêu cầm nã thủ chộp tay hấn gạt mạnh, kêu lên tiếng “rắc”. Cánh tay hấn đã bị gãy thì cô gái đẩy hấn bắn ngã vào sát vách ôm tay rên la đau đớn.

Chỉ một thoáng, cô gái không rời ghế ngồi mà đã hạ cả bốn tên, bằng chiêu thức chuẩn xác.

Trung Ngọc kêu lên:

- Ô! Tuyệt hảo công phu.

Tiếng ngợi khen của chàng thốt ra khá lớn, làm cô gái liếc nhẹ về phía chàng và nở một nụ cười.

Chợt, có hai hán tử đến bàn cô gái mở lời:

- Chúng tôi là U Linh Song Kiếm, không ngờ nơi đây lại có một tuyệt sắc giai nhân mà có võ công thượng thừa.

Cô gái vẫn lặng thinh thì hán tử kia tiếp lời:

- Tại hạ là Liễu Phùng và Bạch Hào muốn lãnh giáo võ công của cô nương.

Hấn lại cười hề hề, tiếp:

- Hơn nữa, bọn tại hạ rất hâm mộ nhan sắc của cô nương nữa.

Cô gái “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nhị các hạ hãy nhìn bốn tên vừa rồi để làm gương. Đừng chọc giận đến bản cô nương.

Liễu Phùng vẫn cười hề hề nói:

- Đó chỉ là những tên bất tài, đã không có bản lĩnh thì làm sao đụng đến chéo áo của cô nương được.

Cô gái gần giọng:

- Nghe giọng nói của hai người có vẻ tự tin lắm. Bây giờ các người muốn thử như thế nào?

Bạch Hào liền đáp:

- Bọn tại hạ muốn lãnh giáo võ công của cô nương.

Cô gái nói:

- Nếu các người thua thì rút khỏi nơi đây ngay và đừng bao giờ bén mảng đến thị trấn này nữa.

Liễu Phùng nói:

- Nếu cô nương thua, thì đừng trách bọn tại hạ chẳng thương hoa tiếc ngọc.

Rồi hấn lăm bắm:

- Ôi! Một đóa hoa hàm tiếu tuyệt vời sẽ vào trong tay chúng ta... tuyệt... thật tuyệt...

Lúc đó, bỗng Trung Ngọc đập bàn đứng lên bước tới nói:

- Thật là lũ súc sinh, ban ngày giữa quán khách mà cứ ức hiếp nữ nhân.

Nói đoạn chàng quay qua cô gái, ôn tồn nói:

- Cô nương à, phải cẩn trọng, chứ bọn này nham hiểm lắm, không thể giao đấu quang minh chính đại với chúng được đâu. Cô nương khéo lưu tâm đề phòng.

Cô gái nhìn chàng với thiện cảm rồi nói:

- Xin đa tạ, tôi xin ghi nhớ lời nói của các hạ.

Liễu Phùng "hừ" một tiếng quát:

- Tên tiểu tử này muốn chết hay sao mà dám mặt sát chúng ta?

Bạch Hào cũng gầm lên, tiếp:

- Người tưởng bọn ta chỉ ức hiếp nữ nhân không thôi sao. Chúng ta sẽ cho người biết tay ngay.

Dứt lời, cả hai đều rút kiếm thuận theo thế Song Long Xuất Hải tấn công Trung Ngọc tức thì.

Trung Ngọc không chậm trễ, liền rút trường kiếm đón đỡ bằng các chiêu thế của Điểm Quang Kiếm Pháp gia truyền, trả đũa đối phương.

Nhưng qua mùi chiều, đột nhiên những đường kiếm của Trung Ngọc chậm lại và yếu hẳn đi.

U Linh Song Kiếm ban đầu không thể đàn áp đối phương vì kiếm chiều của đối phương vừa kín đáo vừa nguy hiểm. Rồi bỗng dung thấy đường kiếm của đối phương yếu đi rõ rệt, là cả hai mừng rỡ hét lớn:

- Hãy xem U Linh Sát Tử

Tức thì, ánh kiếm của hai tên này phủ chụp xuống người Trung Ngọc rất ác liệt.

Vừa lúc đó, bỗng có ánh chớp trắng ngời của chiết quạt trắng nhấp nhô, tức thì tên Liễu Phùng cảm thấy chiều thức của mình bị cái quạt gạt qua một bên. Hắn chưa kịp rút kiếm về thì chiếc quạt lại xòe ra quét vào cổ tay hắn.

Một tiếng "á" kêu lên. Liễu Phùng lão đảo lùi lại ôm lấy cổ tay đầy máu và mất một bàn tay, còn cây kiếm của hắn văng tận góc tường.

Và tên Bạch Hào cũng không hơn gì đồng bọn vì vừa lúc xuất chiêu định áp đảo Trung Ngọc thì cô gái diễm kiều kia cũng lập tức rút kiếm xuất chiêu cực nhanh, chém vọt vào bả vai hắn nghe "bực" thì hắn la lên tiếng "ái chà" hãi hùng và một cánh tay cầm kiếm của hắn rơi xuống nền nhà bắn vọt ra.

Dĩ nhiên, cả hai tên U Linh Song Kiếm cố gắng tự phong bế huyết đạo để cầm máu, rồi đảo mắt nhìn về Ngọc Diện Thư Sinh và cô gái với ánh mắt vừa sợ vừa căm thù.

Có tiếng cô gái nói lớn:

- Các ngươi hãy rút đi.

U Linh Song Kiếm đành bỏ lại một cánh tay, một bàn tay và hai thanh kiếm mà cùng điu nhau lão đảo chạy đi.

Những thực khách đều đưa mắt nhìn theo lắc đầu khinh bỉ. Còn các tiểu nhị lo dọn dẹp mọi thứ rất nhanh nhẹn.

Trung Ngọc bước đến trước cô gái, nói:

- Tại hạ Đoàn Trung Ngọc xin cảm ơn cô nương đã giúp đỡ.

Cô gái nhẹ nhàng đáp:

- Các hạ vì bệnh vực tôi mà sinh ra chuyện. Lý ra tôi phải nói lời cảm ơn các hạ trước mới phải.

Vừa nói, cô gái nhìn chàng với ánh mắt đầy thiện cảm, và trong mắt Trung Ngọc đang nhìn lại cũng cảm thấy được điều ấy. Nhưng cả hai lại nhẹ nhàng quay đi trong lặng lẽ.

Có tiếng "hứ" nhẹ bên cạnh làm Trung Ngọc giật mình.

Chàng lật đật nói với cô gái:

- Xin giới thiệu với cô nương vị bằng hữu của tôi là Ngọc Diện Thư Sinh Thượng Quan Hùng.

Ngọc Diện Thư Sinh thủ lễ chào và vui vẻ nói:

- Phải nói rằng, tại hạ đây được làm quen với một tuyệt sắc giai nhân như Hàn cô nương, đó là niềm vinh hạnh cho tại hạ chứ.

Hàn Trúc Chi liếc nhìn khuôn mặt của thư sinh rồi nói:

- Tôi nghĩ rằng, các cô nương đều cảm thấy vinh hạnh được làm quen với huynh đài và chắc rằng cũng khó có thiếu nữ nào đẹp bằng huynh đài nữa chứ.

Cả hai cùng cười và cúi đầu quay đi. Trung Ngọc lại nói:

- Nếu có thể được, bọn tại hạ xin mời cô nương vài chung trà vậy.

Hàn Trúc Chi đáp:

- Rất hân hạnh, xin mời.

Trung Ngọc uống hớp trà xong thì Hàn Trúc Chi cất tiếng hỏi:

- Lúc nãy, đang giao đấu tại sao Đoàn các hạ không phát huy được kiếm pháp vậy?

Trung Ngọc đáp:

- Đó là nguyên do tại hạ đến đây.

Ngọc Diện Thư Sinh tiếp lời:

- Đoàn huynh bị độc thủ điểm huyết là tam kinh của Người Bịt Mặt nên nội lực không thể phát huy được.

Trung Ngọc nói:

- Tại hạ nhờ Thượng Quan huynh đây đưa đi tìm Dược Vương Thần Y để mong giải được huyết đạo.

Hàn Trúc Chi nói:

- Ô! Nếu vậy Đoàn các hạ có thể cho tôi theo được không?

Trung Ngọc bỡ ngỡ chưa biết đáp thế nào thì Ngọc Diện Thư Sinh đã nói:

- Đường dài vạn dặm, hung hiểm khó lường, thân gái của cô nương nên bảo trọng thì hơn.

Hàn Trúc Chi tần ngần thì Trung Ngọc lên tiếng:

- Hay là chúng ta hẹn ngày tái ngộ. Hôm nay đây tình cờ gặp gỡ, chúng ta xem nhau như bằng hữu chân tình, rất mong một ngày còn được tồn tại trên đời, chúng ta sẽ còn gặp nhau.

Hàn Trúc Chi rót đầy ba chung trà rồi nói:

- Ba chung trà này thay cho ba chung rượu, tiểu muội Hàn Trúc Chi xin được gọi hai vị là hiền huynh.

Nàng nâng cao chung trà tiếp:

- Đoàn huynh, Thượng Quan huynh, hẹn ngày tái ngộ.

Trung Ngọc cũng đáp lại:

- Ngu huynh xin hẹn ngày gặp lại Hàn muội nếu may mắn qua cơn đại nạn này.

Ngọc Diện Thư Sinh thì mỉm cười đáp:

- Không biết tôi có lớn tuổi hơn Hàn cô nương hay không, mà xưng hô đây.

Hàn Trúc Chi vui vẻ đáp ngay:

- Muội vừa mười chín.

Ngọc Diện Thư Sinh gật gù:

- Thế thì tôi đây làm huynh rồi, dẫu lớn hơn một tuổi và được gọi là Hàn muội phải không.

Hàn Trúc Chi vui hẳn lên:

- Thượng Quan huynh vui vẻ lắm, hân hạnh cho muội vô cùng.

Ba người cùng cạn chung trà, rồi Trung Ngọc và Ngọc Diện Thư Sinh đứng lên cáo từ một lần nữa mới bước ra lấy ngựa phóng đi, để lại nơi quán khách một cô gái đứng nhìn theo với tâm tư xáo trộn bâng khuâng.

Theo lời thuật của Ngọc Diện Thư Sinh, muốn tìm đến Dược Vương Thần Y, phải qua các ải của ông ta đặt ra. Bởi vậy, các nhân vật võ lâm muốn được chữa bệnh phải tìm cách đi qua các ải này. Các ải đó cũng tùy theo đối tượng chứ không phải như nhau.

Hơn nữa, Thần Y cũng thường xuất hiện ở các thị trấn hoặc vùng quê để chữa bệnh cho những người không cần qua ải.

Vì vậy, có lúc đến nơi mà không có Thần Y thì quả thật đáng tiếc.

Tuy biết vậy nhưng Ngọc Diện Thư Sinh vẫn hướng dẫn Đoàn Trung Ngọc quyết tâm tìm Thần Y.

Đi đến một thung lũng có rất nhiều bông hoa xinh đẹp, hình dáng rất lạ, màu sắc rực rỡ nhưng hài hòa, hương thơm đủ mùi. Nếu không đặt chân đến nơi này chắc sẽ không thể thấy những loài kỳ hoa như thế này.

Ngọc Diện Thư Sinh nhìn quanh rồi hỏi Trung Ngọc:

- Nơi đây thật nhiều loài hoa lạ, cực đẹp, mà Đoàn huynh có thích hoa không?

Trung Ngọc đáp:

- Hoa đẹp tuyệt vời, không thích là sao được.

Ngọc Diện Thư Sinh chỉ mé bên và kêu lên:

- Ô! Bướm bướm kia! Sao nhiều và đẹp quá!

Trung Ngọc nói:

- Có lẽ vì thế mà nơi đây có tên Hồ Điệp Cốc, nơi cư trú của Dược Vương Thần Y.

Hai người đi bên nhau, nhìn bướm bay lượn, ngắm hoa muôn màu như hòa nhập và thiên nhiên.

Bỗng có tiếng cười vang lên làm cả hai giật mình, thì thấy phía trước có một vị lão nhân tóc trắng phau búi cao, y phục màu xám nhạt cốt cách như đạo sĩ, tay cầm cái bàn toán trắng tinh, rất lạ mắt, đang từ từ đi lại.

Cả hai còn ngỡ ngàng thì lão nhân lên tiếng trước:

- Hai tiểu tử kia, các ngươi đi lạc vào nơi này phải không?

Trung Ngọc vội vàng nói:

- Thưa lão tiền bối, bọn tiểu bối muốn được bái yết Dược Vương Thần Y tiền bối.

Lão nhân cười khà rồi hỏi:

- Các ngươi đến đây, tất nhiên biết qua quy luật của Thần Y rồi chứ?

Ngọc Diện Thư Sinh lên tiếng:

- Có phải tiền bối muốn nói đến việc phải qua những cửa ải để được Thần Y chữa bệnh phải không?

Lão nhân gật gù, nói:

- Thắng được ta là qua ải thứ nhất.

Trung Ngọc liền hỏi:

- Thừa tiền bối, nếu bệnh nhân bị bệnh nặng qua không thể thử thách bằng võ công thì tiền bối giải quyết ra sao?

Lão cười lên và nói:

- Khá lắm! Hỏi khá lắm! Người nhìn xem ta đang cầm cái gì nơi tay đây.

Vừa nói, lão vừa đưa bàn toán của lão khẽ lắc, gây nên một âm thanh là lạ.

Lão nói tiếp:

- Tất cả các ải đặt ra để hạn chế người võ lâm, mà các người là người võ lâm thì tất phải qua ải vậy. Ta cầm bàn tính để tính toán điều này.

Lão nhân như chợt nhớ ra điều gì nên hỏi:

- À! Các người hãy cho lão đây biết rõ danh tánh có được không?

Trung Ngọc liền thủ lễ đáp:

- Tiểu bối là Đoàn Trung Ngọc. Còn bằng hữu đây là Thượng Quan Hùng.

Chàng thở nhẹ nói tiếp:

- Tiểu bối xin hỏi lão tiền bối có phải là bằng hữu của Dược Vương Thần Y không?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng! Vậy người có biết ta là ai không?

Trung Ngọc khẽ cười nhẹ, đáp:

- Rất mong tiền bối cho biết cao danh.

Lão nhân gật gù cười nói:

- Dược, người nói năng khôn phép lắm! Lúc ta ở giang hồ, giới võ lâm gọi ta là Thạch Toán Tử.

Lão vừa nói vừa lắc bàn toán trong tay rồi tiếp:

- Ta sử dụng bàn toán này làm vũ khí, một trong hai người lấy vũ khí ra đi.

Ngọc Diện Thư Sinh xòe cây quạt trắng của mình tiến tới đối diện với Thạch Toán Tử và nói:

- Bọn tiểu bối đến đây chỉ cầu mong được chữa bệnh, nếu không thể phá lệ xin tiền bối chỉ giáo cho.

Cái bàn tính màu trắng, với những con toán bằng loại đá quý màu trắng, chọn mài công phu tạo thành một vũ khí lạ, đang ở trong tay của Thạch Toán Tử liền rung lên phát ra những âm thanh sắc lạ lùng có sức chấn động đối thủ.

Ngọc Diện Thư Sinh trầm nghĩ:

- Lão tiền bối này phối hợp âm sắc và chiêu thức để hợp công.

Vừa nghĩ, Ngọc Diện Thư Sinh vừa sử dụng cây quạt đặc biệt, tuy bên ngoài như một cây quạt bình thường màu trắng, nhưng thật ra đó là một vũ khí được cấu tạo bằng những nan quạt với loại thép luyện đặc biệt và phiến quạt lại là loại tơ đặc chế phối hợp với những sợi thép tạo thành như một miếng lụa trắng, nhưng công hiệu thuận lợi để đối phó với đao kiếm không ngại đứt thủng hoặc người sử dụng có nội công cao thì sử dụng chiếc quạt ấy có công năng như đao kiếm vậy.

Chiếc quạt xòe ra liền phát ngang như đay phá âm sắc của đối phương rồi đi bộ tấn tới.

Lập tức, Thạch Toán Tử liền xuất chiêu với khí lực ào ạt tấn công liền chiêu vào đối thủ.

Hai đối thủ đã đưa cuộc đấu mỗi lúc một nhanh, như quấn lấy nhau hoặc có lúc xa ra như chiếc lá rời cành.

Chợt Thạch Toán Tử hét lên:

- Hãy xem đây!

Tức thì, từ trong bàn toán, những con toán bắn ra lấp lánh phủ chụp vào người Ngọc Diện Thư Sinh.

Chỉ thấy cánh quạt trắng xòe lớn ra tạo thành một màng trắng che phủ với những chiêu thức kỳ diệu cuốn lấy những con toán trắng ám khí của đối phương. Đồng thời trong tức khắc, những con toán kia ngược lại phủ vào đối phương.

Có tiếng la "á" vang lên, cùng với nhiều tiếng leng keng và bàn toán của Thạch Toán Tử thoát ra khỏi tay của lão, bay lơ lửng trên không.

Thạch Toán Tử vội nhún người vọt lên để chộp lấy bàn toán, nhưng Ngọc Diện Thư Sinh đã nhanh tay hơn, đón lấy bàn toán rồi nhảy lùi lại, cất quạt rồi nói:

- Tiểu bối xin thất lễ.

Vừa nói Ngọc Diện Thư Sinh hai tay trao lại bàn toán cho Thạch Toán Tử.

Lão ta nhận và nói:

- Thật là tuyệt hảo công phu. Lão phục lắm!

Vừa lúc đó cả Ngọc Diện Thư Sinh và Thạch Toán Tử bỗng nghe tiếng ai rên rĩ đâu đây.

Ngọc Diện Thư Sinh quay nhìn lại rồi kêu lên:

- Đoàn huynh làm sao thế?

Vừa nói Ngọc Diện Thư Sinh vừa chạy đến đỡ Trung Ngọc sắp ngã.

Thạch Toán Tử hỏi:

- Tiểu tử ấy bị làm sao thế?

Lúc ấy, Trung Ngọc đang quằn quại nằm trên đám cỏ tỏ vẻ rất đau đớn, thân người như muốn vỡ tung ra.

Chàng rên rĩ nói:

- Có lẽ đến hạn kỳ của độc thủ điểm huyết ấy rồi.

Thạch Toán Tử nhìn một chút rồi cầm bàn toán xê dịch các con toán rồi nói:

- Có lẽ lão phải cho phá lệ một lần thôi.

Ngừng một lát lão nói:

- Thôi, hãy cố gắng đỡ hấn theo ta vào gặp Thần Y. Như thế là ta đã cho các người vượt qua ải thứ hai rồi đấy. Hãy theo ta đi nào.

Đoàn Trung Ngọc cố gắng toàn lực, chịu đựng đau đớn, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt dựa và Ngọc Diện Thư Sinh lão đảo đi theo Thạch Toán Tử để tiến vào một thạch lư tao nhã ở giữa một rừng kỳ hoa nhiều màu sắc và hương thơm.

Đoàn Trung Ngọc được đặt trên một chiếc giường tre bóng loáng và được Thần Y xem xét ngay.

[Mất một dòng] bao phủ bờ vai, mày và râu đều bạc trắng cả, như bao quanh da mặt hồng hào với thần sắc như thoát tục, đang ngồi trên chiếc ghế cũng bằng tre bóng loáng cạnh giường Trung Ngọc đang nằm, đưa tay xem mạch cho chàng.

Một lúc, Thần Y rút tay về và lắc đầu nói:

- Hiện tại [mất chữ] ba kinh [mất chữ] đang lấp sang các kinh mạch khác vì đã đến thời hạn phát tán rồi. Thật là khó chữa! Khó chữa! Nhưng...

Nói đến đây Thần Y ngập ngừng nên Ngọc Diện Thư Sinh liền hỏi dồn:

- Nhưng thế nào thưa Thần Y?

Được Vương nhìn Ngọc Diện Thư Sinh hơi lâu một chút rồi mỉm cười nói:

- Ta có thể dùng phương pháp Càn Khôn Châm Cứu Đại Pháp để kích thích kinh mạch khỏi ứ nghẽn và lưu thông trở lại được nhưng hiện tại bệnh đã phát tác, tiêu hao chân lực cơ thể rất nhanh, ta e rằng phương này khó thành công, trừ phi...

Thạch Toán Tử hỏi:

- Trừ phi cái gì hả lão huynh?

Thần Y trả lời:

- Trừ phi tìm cho được Bách Niên Nhân Sâm phù trợ cho cơ thể của tiểu tử, nhưng bây giờ tìm đâu ra Bách Niên Nhân Sâm còn kịp chữa trị đây chứ?

Ngọc Diện Thư Sinh nhìn Thần Y một cách khẩn cầu, còn lão Thạch Toán Tử thì thở dài lắc đầu quay đi.

Lúc đó, Đoàn Trung Ngọc thều thào nói:

- Thượng Quan huynh đệ hãy giúp giùm ngu huynh lấy Bách Niên Nhân Sâm ở trong túi hành lý đây.

Nói xong, Trung Ngọc liền bật người bất tỉnh.

Chỉ thấy Thần Y sử dụng thuật châm cứu để cứu tỉnh Trung Ngọc rồi nói:

- Người hãy ăn hết củ Bách Niên Nhân Sâm này đi và một khắc thời gian sau đó, ta sẽ sử dụng Càn Khôn Châm Cứu Đại Pháp ắt hẳn sẽ cứu người thoát hiểm.

Trước mắt, Trung Ngọc đã tỉnh lại và giờ đây đang ăn từng lát nhân sâm, nhai rất kỹ theo lời dặn của Thần Y cho đến lát sâm cuối cùng.

Thần Y quay qua nói với Thạch Toán Tử:

- Bây giờ, lão đệ đưa tiểu tử và phòng trong và giúp lão huynh một tay, để lão huynh châm cứu cho tiểu tử.

Thần Y nhìn Ngọc Diện Thư Sinh và nói:

- Còn người cứ ngồi chờ nơi này, đừng lo âu quá mức mà hao tổn tinh thần. Tiểu tử kia không chết đâu mà người sợ.

Dứt lời Thần Y đi ngay vào trong theo sau lão Thạch Toán Tử, chỉ còn lại Ngọc Diện Thư Sinh đi đi lại lại với tâm trạng bồn chồn.

Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu rồi, Ngọc Diện Thư Sinh chợt nghe tiếng nói:

- Tiểu tử đã thoát hiểm rồi.

Ngọc Diện Thư Sinh quay lại thấy Dược Vương Thần Y từ phòng trong đi ra, nên liền cất tiếng hỏi:

- Huynh đài ấy chưa đi được sao thưa Thần Y.

Dược Vương mỉm cười:

- Người chớ quá lo, tiểu tử ấy đang hành công dẫn khí huyết chùng một khắc nữa sẽ trở lại khỏe mạnh bình thường, mới ra đây được.

Ngọc Diện Thư Sinh vui vẻ nói:

- Đa tạ Thần Y tiên bối.

Vừa lúc đó Thạch Toán Tử bước vào tay bưng khay trà đặt trên chiếc bàn tre, nói:

- Long Tỉnh Trà vừa pha xong đây.

Thần Y vui vẻ vừa vuốt râu vừa nói:

- Ba chúng ta hãy cùng uống trà đi.

Thế là họ thông thả nhấp từng hớp trà và nói chuyện về các loại trà, cũng như cách pha chế như thế nào để cho thật ngon, chứ không nhắc đến bệnh hoạn thuốc men gì cả.

Ba người đang say mê nói về các loại trà thì thấy Trung Ngọc từ phòng trong bước ra, sắc diện tươi nhuận, thần thái không còn vương một chút bệnh hoạn nào cả.

Trung Ngọc nhìn thấy Thần Y, Thạch Toán Tử và Ngọc Diện Thư Sinh cùng ngồi uống trà nơi chiếc bàn vuông mà hương trà tỏa lên thơm ngát.

Trung Ngọc bước tới trước mặt Thần Y vái lạy và nói:

- Tiểu bối xin đa tạ ơn đức cứu tử của tiền bối.

Thần Y liền nói:

- Đùng có đa lễ. Hãy ngồi đây cùng uống chung trà đi nào.

Lúc ấy Ngọc Diện Thư Sinh quay sang nói:

- Chúc mừng Đoàn huynh thoát nạn. Xin uống mừng Đoàn huynh với chung trà Long Tinh thơm ngát của Thần Y hậu đãi đây.

Vừa uống trà, Trung Ngọc vừa chậm chậm kể cho Thần Y và Thạch Toán Tử nghe sự việc đã xảy ra cho chàng đến nạn tai rồi nói tiếp:

- Giang hồ thực hiểm ác và phức tạp, nếu có được nhiều người như Thần Y thì dân chúng sẽ vui đi được đau đớn, buồn tủi vậy.

Dược Vương Thần Y thở dài, nói:

- Cũng vì sự phức tạp lòng người võ lâm mà lão đây phải nương nấu ở chốn này và lập các ải khó khăn để xét đo lòng người trước khi ra tay cứu giúp.

Trung Ngọc chợt hỏi:

- Bây giờ, tại sao tiểu bối cảm thấy cơ thể có phần sung mãn hơn trước đây vậy thưa Thần Y?

Dược Vương Thần Y đáp:

- Đoàn thiếu hiệp là một người có cơ duyên, nên khi dùng Càn Khôn Châm Cứu Đại Pháp ta đã võ nội lực qua kim vào một trăm lẻ tám huyết đạo giúp cho cơ thể thay đổi, sau này học tập võ công rất thuận lợi và tăng tiến một cách nhanh chóng hữu ích vô cùng.

Lão Thần Y uống một hớp trà rồi tiếp:

- Có lẽ đến lúc các ngươi phải rời khỏi nơi này rồi. Ta có mấy lời nhắn nhủ đây.

Ngung một thoáng, Thần Y nói:

- Công việc võ lâm rất phức tạp và khó khăn. Đoàn thiếu hiệp hãy dụng tâm trí mà ứng phó.

Rồi lão vui vẻ tiếp:

- Ngọc Diện Thư Sinh là một bằng hữu chân tình rất tốt của Đoàn thiếu hiệp. Hay quan sát và nhận xét tinh tế hơn nữa để đừng phụ lòng người bạn quý của mình đây.

Nói tới đây, Thần Y và Thạch Toán Tử cùng nhìn Ngọc Diện Thư Sinh rồi cười lên ha hả có vẻ thích thú vô cùng.

Đoàn Trung Ngọc nói:

- Những lời vàng ngọc của tiền bối, tiểu bối xin tâm lãnh, ghi nhớ trong lòng.

Dược Vương Thần Y vui vẻ nói với Ngọc Diện Thư Sinh:

- Tiểu tử có thể qua mắt được nhiều người chứ không qua mắt được ta và lão Thạch Toán Tử đâu nhé. Hãy thận trọng và nhẫn nại đấy, nếu không chỉ gây phức tạp cho mình mà thôi.

Nghe Thần Y nói vậy, Trung Ngọc nhìn Ngọc Diện Thư Sinh, hỏi:

- Có chuyện gì thế hả hiền đệ?

Ngọc Diện Thư Sinh nở nụ cười tươi và nói:

- Xin cảm ơn nhị vị tiền bối. Rồi có ngày Đoàn huynh cũng biết mà thôi.

Tất cả mọi người cất tiếng cười vang, trong phút chia tay nghe êm đềm thân ái.

- o O o -